

‘Ik ontwerp honderd keer meer dan ik kan maken’

Tijd van leven

Joep van Lieshout (46)

Kunstenaar. Nu te zien: 'Infernopolis' in Rotterdam

Wat was uw naaste tijd?

‘De middelbare school vond ik een marteling. Ik verveelde me in zo’n boerengehucht als Oss, en er waren nauwelijks mensen met dezelfde interesses of met hetzelfde niveau. Ik was toen al een soort kunstenaar. De meeste jongens waren toch bezig met hun brommer of met voetbal.’

Welke rol speelt tijd in uw werk?

‘Tijd is van zeer groot belang. Ik ontwerp honderd keer meer dan ik kan maken, dus ik moet economisch omgaan met mijn tijd. Het liefste zou ik alles uitvoeren, maar dat slaat natuurlijk nergens op. Dan heb je veel meer dan je ooit kunt tentoonstellen of verkopen. De tijd die het kost om een werk te maken moet wel in verhouding staan tot wat het oplevert. Ik heb achtduizend tekeningen, die ik allemaal heb gescand. Af en toe ga ik weer eens kijken: goh, zit er iets bij wat ik een tijd geleden heb gemaakt en toch heel goed is? Het is een goed georganiseerd intuïtief proces.’

In wat voor tijd leven we?

‘Dit is de laatste periode van de nieuwste tijd; hierna komt een andere tijd, écht een andere tijd. We zitten midden in een digitale revolutie en tegelijkertijd misschien ook wel in de eindfase van onze beschaving. De samenleving is technologisch zo ver ontwikkeld dat er gemakkelijk iets kapot kan gaan en vervolgens een lawine-effect kan veroorzaken. Natuur heeft dat minder, dat is veel meer zelfregulerend. Technologie niet. Het is even wachten op het ongelukje.’

Voor welk boek maakt u graag tijd?

‘Voor de klassieken: de Grieken, de Bijbel. Maar lezen is niet mijn eerste hobby en vaardigheid. Als kunstenaar werk je met beelden, sferen, ruimtelijkheid. Anders dus dan met woorden. Ik heb me erop toegelegd te communiceren op een fysieke manier. Lezen geeft me niet genoeg voldoening. Het gaat te langzaam of ik vergeet het weer.’

In welke tijd had u liever willen leven?

‘Vlak voor de industriële revolutie. Nu word je van hot naar her geslingerd, maar toen zat je op een paard en wagen – als je geluk had. Je moest het doen met de mensen die in je stad woonden, waardoor er intenser contact was. De kunsten lagen meer bij elkaar: een musicus, acteur en kunstenaar waren allemaal leden van dezelfde familie. En het klinkt een beetje raar, maar ik had ook wel een oorlog willen meemaken. Dat is een intensieve tijd waarin alles anders is en alles wat zeker is onzeker wordt. En waarin je kan overleven, maar ook verschil kan maken.’ ■

door Caroline Buijs foto Bert Nienhuis